

Arrest

**nr. 40 603 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Dendermonde, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Dendermonde van 11 januari 2010 houdende de niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE VOORDE, die loco advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat P. VAN ASSCHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 31 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 april 2009 vraagt de stad Dendermonde aan de lokale politie om een woonstcontrole te verrichten.

Op 7 mei 2009 verricht de lokale politie een woonstcontrole waaruit blijkt dat verzoeker niet verblijft op het adres S. 111 te Dendermonde.

Op 4 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van "artikel 9bis en 9ter" van de Vreemdelingenwet. Hij deelt mee te wonen op het adres B. 120 bus 5 te Dendermonde.

Op 8 augustus 2009 verricht de lokale politie een woonstcontrole op dit adres en stelt vast dat verzoeker daar verblijft, dit wordt vastgesteld in het verslag van 10 augustus 2009.

Op 24 november 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij verklaart te verblijven op het adres B. 120 bus 5 te Dendermonde.

Op 30 november, 3 december, 7 december en 10 december 2009 verricht de lokale politie een woonstcontrole op dit adres en stelt vast dat verzoeker er niet aan te treffen is. Dit wordt vastgesteld in een verslag van 11 december 2009.

Op 11 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Dendermonde de beslissing tot niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

"Beslissing tot niet inoverwegingneming

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten S. M. (naam en voornaam), van Marokkaanse nationaliteit, geboren te T. (Marokko), op (in) 12/03/1968

heeft zich op 25/11/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: B. 120/5 Uit de controle op 30/11/2009 - 03/12/2009 - 07/12/2009 en 10/12/2009 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

Op 22 januari 2010 richt de raadvrouw van verzoeker een brief tot de gemeente met de vraag om een woonstcontrole te houden op een ander tijdstip dan na 19 uur 's avonds. De gemeente deelt op 22 januari 2010 mee dat zij niet de bevoegdheid heeft om op eigen initiatief opnieuw over te gaan tot een woonstcontrole.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting van 16 maart 2010 legt de advocaat van verwerende partij een beslissing neer van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2010 waarin een aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf, ingediend op 8 oktober 2009, onontvankelijk wordt verklaard. Hij zet uiteen dat hieruit blijkt dat de aanvraag van verzoeker wel in overweging werd genomen en dat huidig beroep daarom zonder voorwerp wordt.

De Raad stelt vast dat deze beslissing van 1 maart 2010 vermeldt dat zij betrekking heeft op een aanvraag ingediend op 8 oktober 2009, terwijl de bestreden beslissing in casu betrekking heeft op een aanvraag ingediend op 24 november 2009. Nu het duidelijk gaat om twee verschillende aanvragen, kan niet worden aangenomen dat de wel inoverwegingname van een vroegere aanvraag een weerslag heeft op de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag van 24 november 2009, die de huidige bestreden beslissing vormt.

Het beroep behoudt zijn voorwerp.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel: de schending van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsverplichting:

De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neerkomt.

De woonstcontroles werden meestal uitgevoerd rond 19.30u. Op dit tijdstip is verzoeker naar gewoonte niet thuis. Het is aan de politie om ook op andere tijdstippen over te gaan tot woonstcontrole.

Verzoeker verblijft samen met zijn broer op bovenvermeld adres. Een negatieve woonstcontrole kan niet enkel gebaseerd zijn op het niet aanwezig zijn van verzoeker op het adres, doch ook op het buurtonderzoek. Na rondvraag in de buurt zou zeker blijken dat verzoeker effectief woonachtig is te 9200 Dendermonde, B. 120/5.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat er vier controles werden uitgevoerd, op 30 november 2009 om 19.20 uur en om 20.25 uur, op 3 december om 19.25 uur, op 7 december 2009 om 19.15 uur en op 10 december 2009 om 11.15 uur, telkens zonder resultaat. De inspecteur van politie is dus vijf maal langs geweest zowel tijdens de voormiddag als de avond. De bewering dat hij enkel zou langsgesproken zijn rond 19.30 uur klopt dus niet. Bovendien blijkt nergens uit dat verzoeker “naar gewoonte” niet thuis zou zijn rond 19.30 uur. Mocht dit het geval zijn, dan is het aan verzoeker om de politie hiervan op gepaste wijze op de hoogte te brengen. Temeer omdat in geval van afwezigheid van de betrokkene, de standaardprocedure erin voorziet dat de inspecteur van politie een bericht achterlaat in de brievenbus, met verzoek dringend contact op te nemen met de politiediensten. Indien verzoeker te goeder trouw was, zou hij hiertoe zonder twijfel zijn overgegaan, quod non in casu.

Bovendien wordt op geen enkele wijze gestaafd dat de inspecteur van politie niet zou zijn overgegaan tot een buurtonderzoek. Elke inspecteur van politie heeft een specifiek en afgebakend onderzoeksterrein en is zeer goed op de hoogte van de aanwezigheid van inwoners en nieuwkomers. Het kan de inspecteur van politie bezwaarlijk verweten worden zijn taak niet naar behoren te hebben uitgevoerd, nu hij maar liefst tot vijf maal toe en op verschillende tijdstippen is langsgeweest om de woonst na te gaan.

Temeer betreft de woonstcontrole in uitvoering van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een controle van de effectieve verblijfplaats. Dit is niet hetzelfde als de samenwoonstcontrole in uitvoering van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste controle is uitgebreider en behelst een buurtonderzoek en het zich meerdere malen aanbieden aan de woning. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin uiteengezet wordt dat “verblijven” duidt op een feitelijke toestand in het kader van het onderzoek naar een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Ten slotte merkt verwerende partij op dat verzoeker reeds in het verleden ten onrechte een welbepaald adres als vermeende verblijfplaats heeft opgegeven en dat verzoeker manifest in gebreke blijft enig bewijsdocument voor te leggen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij woont op het door hem opgegeven adres (vb. briefomslagen met vermelding van zijn naam en het opgegeven adres).

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de politie zich op vier verschillende data heeft aangeboden aan het opgegeven adres en dat blijkt dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont.

Verzoeker ontkent niet dat deze controles hebben plaatsgevonden maar zet uiteen dat hij rond 19.30 uur, tijdstip van de controles "naar gewoonte" niet thuis is en dat er ook een buurtonderzoek had moeten plaatsvinden.

Uit de stukken van het dossier (verslag politiecontrole) blijkt dat één controle ook overdag plaatsvond, nl. op 10 december 2009 om 11.15 uur. De verschillende controles vonden dus niet steeds op hetzelfde tijdstip plaats. Daarnaast laat verzoeker in het geheel na om in het verzoekschrift een verdere uitleg te geven bij zijn loutere bewering dat hij meestal niet thuis is rond 19.30 uur. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker dit vóór de beslissing heeft laten weten aan de politie. Bijgevolg kon de gemachtigde van de burgemeester op grond van de stukken van het dossier en in alle redelijkheid tot de conclusie komen dat verzoeker niet werkelijk verblijft op het opgegeven adres. Een bijkomend buurtonderzoek was daarom niet meer vereist.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET